

Különös, ahogy a motoros a part felé röpítette s a szellőzőnyílásból friss sós levegő áramlott a homloka felé, arra, ami itt történt vele, egyáltalán nem emlékezett, egyre a matrőzkocsmára kellett gondolnia, arra a csapszékre, ami már az este is a fejében motoszkált, mint hitte, indokolatlanul.

Volt egy leány abban a kocsmában; fekete, kócos haja a homlokába hullott és Dollynak hívták. Megkörnyékezte persze, mert még ez volt a legkülönb ottan. A nő nem állt kötélnek. Azt mondta:

— Hallod-e, tágulj, még mielőtt Dick észrevenné, hogy forralsz valamit.

A vöröshajú díjbirkózó háttal volt feléjük.

— Tetszel nekem — mit tagadjam. Dick undok, részeg állat, de ő tart el már második éve, van lakásom, ruhám, mindenem — nem tehetem, beláthatod. Lógj meg, hamar... Sajnálám, ha leütne...

Igy az a lány, akkor.

Partra tették. Mehetett.

Csak imbolygott a kikötőhídon aztán. A vékony, bógallérú esti-köpenybe, amiért annyi pénzt hagyott a pulton s ami mégsem volt az övé, belekapott a szél, aláfujt s felduzzasztotta, hogy beledermedt.

— Maskara... maskara — motyogta lenézően s összekapta magán a köpenyt. Valami keményet tapintott benne. Megnézte. A pénz volt, a pofapénz — már a saját stílusában gondolkodott.

Feltetszett előtte Edith gyöngyfehér bőre, kék gyerekszeme, az egész móka — szíve elnehezedett, a papírt is okolta ezért, a nagy csomó bankjegyet.

Fogta s — mert részeg is volt, kicsit talán romantikus is, de egész bizonyosan bolond, mint némely Szegény Ördög — apró darabokra tépve, elfektette az egészszet a tenyerén.

A szél kacagva elkapta, vitte s konfettinek szórta a messze imbolygó, kivilágított hajóra.

SIRBOLT ALATT.

*A pusztulás így enyhébben büntet,
az éhes föld se szível oly olcsón,
de túl időn, köveken koporsón
ki tud összefogni majd bennünket? ...*

*Hogy széthullnak mind a nagy családok,
mint rossz ruhák és avult szövetek.
Csontjaikra rakják e köveket,
hogy benyelje őket egy nagy árok.*

*Csak te maradsz fáradt, szomjas lélek,
kit a földön semmisem vigasztal,
s ha Jézus jön eléd halk vigasszal
vacogsz, mint fagyos szél: félek... félek...*

Kiss Tamás.